

[FODTRIN]

Tekst: Belfast, Nordirland.

En studerende med rygsæk på træder ind i en universitetsbygning.

Rory [VOICEOVER]: Jeg tror, at når folk kommer ud for noget slemt, så får vi deres sande styrke at se.

[MELANKOLSK INSTRUMENTAL MUSIK AFSPILLES]

Studerende sidder i en foredragssal. Den studerende med rygsækken sidder bag et langt skrivebord. Han har nu en trøje på. Hans bærbare Mac står åben foran ham. En underviser i blazerjakke underviser forrest i salen.

Underviser: I denne uge fortsætter vi med forretningsforståelse og -analyse. Vi ser ...

Den studerende i trøjen bruger pegefeltet på sin bærbare computer.

Rory [VOICEOVER]: Det var en bedrift for mig at komme ind på universitetet, og det har altid ... det var imod alle odds.

Skift til sort skærm. Stor hvid tekst vises på en sort baggrund.

Tekst: RORY.

[MUSIKKEN STOPPER]

Et træ svajer udenfor i regnen bag en dugget rude.

Rory [VOICEOVER]: Jeg havde vel fuldført en fjerdedel af gymnasiet.

Rory, den studerende med trøjen, sidder på sin seng og bruger AirPods og en iPad.

Rory [VOICEOVER]: Midt i timen gik det op for mig, at jeg ikke længere kunne se, hvad der var på det interaktive whiteboard.

Lyset fra iPad flimrer i Rorys ansigt, og hans øjne følger bevægelserne på iPad-skærmen. Rorys forældre sidder sammen ved et køkkenbord og giver et interview.

Rorys far: Det var her, det startede. Han fik en akuttid, og der blev lavet flere tests.

Rorys mor: Jeg tror ikke, vi vidste, hvad vi havde med at gøre.

Nu står Rorys mor ved køkkenbordet og laver te.

[KLIRREN]

Fra bordet tager Rory et billede af sin mor med sin iPad. Han swiper igennem apps, hvis symboler er forstørret på skærmen. Han åbner Procreate.

[MUSIKKEN FORTSÆTTER]

Rory [VOICEOVER]: De næste to til tre måneder gik jeg fra ikke at kunne læse tavlen på omkring fem meters afstand til heller ikke at kunne læse tekst på skærmen lige foran mig.

Rory tegner på billedet af sin mor i køkkenet med Apple Pencil.

Rory [VOICEOVER]: Gentesten kom tilbage omkring min 17-års fødselsdag. Jeg fandt ud af, at jeg havde sygdommen Lebers hereditære optikusneuropati. Kort sagt har jeg tre til fem procent af mit syn tilbage.

Han tilføjer hvid skygge på billedet.

Interviewer: Kan du fortælle, hvad du laver?

Rory vender sig mod intervieweren.

Rory: Jeg forsøger at tegne en præcis fremstilling af, hvad jeg kan se. Det er svært at forklare, men den giver et godt billede af, hvad jeg kan se, og hvad jeg ikke kan se.

Skyggeeffekten slører billedet.

Rory [VOICEOVER]: Når sådan noget sker, kan man enten have ondt af sig selv eller forsøge at finde en løsning.

Rory sætter sin Apple Pencil fast på sin iPad.

[KLIK]

I et klasseværelse giver en lærer et interview.

Lærer: Rory har fået topkarakterer i hele sit skoleforløb, så det var en stor del af hans personlighed. Det eneste, han ville, var at gå på universitetet. Jeg tror, vi alle vidste, at det ville blive op ad bakke.

Tilbage ved køkkenbordet arbejder Rory på sin bærbare Mac.

Rory [VOICEOVER]: Mens jeg var på hospitalet, legede jeg med tilgængelighedsfunktionerne på min telefon.

Han løfter hånden og trykker på urskiven på sit Apple Watch.

[PLINGEN]

Han rejser sig op.

Rory [VOICEOVER]: Jeg tænkte, at hvis jeg fandt ud af at bruge min telefon, så ville alt andet falde på plads.

Rory tager sin iPhone fra køkkenet og griner.

Rory: Nogen flyttede den. [GRINER]

Han går udenfor og igennem baghaven.

Rory [VOICEOVER]: Når jeg kom hjem, fortsatte jeg arbejdet. Sygdommen skal ikke frarøve mig gode karakterer fremover.

Ved sit skrivebord tager han sin bærbare computer op af tasken og placerer den på et stativ. Han hiver også et tastatur op af tasken. Ved køkkenbordet fortsætter interviewet med Rorys forældre.

Rorys mor: Han brugte al sin energi på skolearbejde. Han tilpassede sig til en helt ny måde at lære på.

Rorys Mac har en ekstern skærm tilsluttet, som står midt på skrivebordet og tæt på Rorys øjne.

Rory [VOICEOVER]: På Mac åbnede jeg Indstillinger og gik ind i tilgængelighedsfunktionerne. Det første, jeg slog til, var Større tekst og Zoom.

Rory bruger tilgængelighedsfunktioner på sin Mac.

Rory: Det ændrede alt for mig. For når computeren var sådan her.

Han peger på et lille Finder-vindue på skærmen.

Rory: Kunne jeg slet ikke se noget. Så kan jeg lige så godt undvære computeren.

Han zoomer ind og lukker Finder-vinduet. Han zoomer ind på teksten i et Word-dokument. Nu skriver han.

Rory [VOICEOVER]: Men nu kunne jeg navigere rundt på skærmen og læse tekst ved hjælp af Zoom. For de fleste er det en meget lille ting, men for mig var det stort. Jeg

husker den første aften. Jeg må have siddet ved computeren i omkring seks timer og ordnet en masse arbejde. Jeg sagde til mig selv: "Det fungerer. Jeg klarer det her."

[TASTETRYK]

Rory [VOICEOVER]: Efterhånden som mit syn blev dårligere, forstørrede jeg skriften og slog forskellige funktioner til. Jeg kunne stadig følge undervisningen og klare arbejdet selv.

Rory tager et billede af et udskrevet dokument på sit skrivebord med sin iPhone.

[LUKKER PÅ KAMERA]

Han overfører det til sin Mac og zoomer derefter ind på teksten i dokumentet, som indeholder instruktioner til en eksamen. Tilbage i klasseværelset taler læreren videre.

Lærer: Han kunne atter tage hånd om egen læring. Uden Apple-enhederne tror jeg virkelig ikke, at han ville have kunnet gennemføre gymnasiet.

Rory åbner sin bærbare Mac i sengen.

Rory [VOICEOVER]: Jeg fik tre topkarakterer og var en af de bedste på skolen.

Han fik 90 ud af 90. Jeg har ikke set mange opgaver med maksimumscore.

Rorys far: Han sagde til os, han ville skrive en mail til Apple, og jeg tænkte om hvad dog? [GRINER]

Rory [VOICEOVER]: Der var to ting. Den ene var en tak, og den anden var at tilbyde hjælp og støtte til andre mennesker med en lignende sygdom som mig.

Rory skriver en mail på sin bærbare computer. Emnet er "Sådan har Apples tilgængelighedsfunktioner ændret mit liv – tak!" Han læser op fra mailen.

Rory: I januar 2024 ændrede mit liv sig fuldstændigt. Og i ugerne efter ...

Han zoomer ind på teksten.

Rorys mor: Det er svært for andre mennesker at forstå, hvordan det er. Han vil ikke have sympati. Han vil bare være den, han er.

Nu er Rory i træningscenteret, hvor han hilser på sin træner.

Rory: Godt at se dig.

Træner: Ja.

Rory [VOICEOVER]: Det har ændret, hvad jeg tænker om folk med skjulte handicap. Du kan ikke se på mig, at jeg er officielt blind.

Træneren binder boksetape om Rorys hænder og håndled. De træder ind i en boksering og begynder at træne.

[STØNNEN]

Rory [VOICEOVER]: Man ved ikke, hvad der foregår hos andre.

[GISPEN EFTER VEJRET]

[STØNNEN]

Nu er Rory passager i en bil og holder sin iPhone op.

Rory: Skriv til Lindsey. Har du lavet meget af gruppearbejdet i dag?

Det flerfarvede Apple Intelligence-bånd lyser rundt om iPhone-skærmen.

Siri: Vil du sende det?

Rory: Ja.

Beskeden sendes.

[LYD FOR SENDT BESKED]

Nu har Rory rygsæk på og går sammen med en anden studerende. De krydser en gade i byen.

Rory [VOICEOVER]: Jeg holdt det hemmeligt længe.

I timen sidder han sammen med en medstuderende.

Rory [VOICEOVER]: Nu skriver jeg noget på min laptop. Zoomer ud igen, så andre kan læse det og bruge den som en almindelig laptop.

Hans medstuderende holder en Apple Pencil og peger på hans skærm.

Studerende med Apple Pencil: Så der er ... Vent, zoom ud. En, to, tre, fire. Så der er fem af dem. Du tager introduktionen og anbefalingerne.

Rory: Ja. Hvad vil du have?

Studerende med Apple Pencil: Teknologisk fremgang.

Rory læner sig tilbage i stolen og kigger på sin medstuderende. Han smiler.

Rory [VOICEOVER]: Det handler om inklusion. De har de samme funktioner. De bruger dem bare ikke.

Lærer: Rory har gjort et stort indtryk på alle os lærere. Han har lært mig at tænke anderledes i min undervisning, og at det er fint at bede en elev om at vise mig noget.

Nu står læreren foran en klasse og underviser. Tilbage i foredragssalen arbejder Rory på sin Mac.

Underviser: Gode resultater skaber ringe i vandet, som kommer tilbage til dig.

Rory [VOICEOVER]: Ja, det er en del af mig. Det er ikke alt, jeg er, men en del af mig.

Det er aften, og Rory træder ind i et lydstudie. En person følger ham hen til et indspilningsstudie.

Rory [VOICEOVER]: Jeg ved ikke, hvad jeg skal i fremtiden. Måske er stien stukket ud for mig et sted. Jeg ved bare ikke hvor endnu.

Rory sidder ved en mikrofon.

Rory: Jeg hedder Rory. Jeg er 18 år gammel. Jeg begyndte at miste synet for snart to år siden. Men min historie slutter ikke der. Det er bare begyndelsen på et nyt kapitel.

Apple-logoet.